

РЕШЕНИЕ

№ 21370

гр. София, 20.06.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, III КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в
публично заседание на 23.05.2025 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Десислава Корнезова

ЧЛЕНОВЕ: Боряна Петкова

Полина Величкова

при участието на секретаря Илияна Тодорова и при участието на прокурора Яни Костов, като разгледа дело номер **2777** по описа за **2025** година докладвано от съдия Десислава Корнезова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208-228 от АПК във вр.чл.63в от ЗАНН.

Образувано е по касационна жалба на директора на Национално тол управление към АПИ, подадена чрез юрк. Д. Д., срещу решение № 146 от 10.01.2025г. на СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, НО, 122-ри състав, постановено по нахд № 1783/2024г.

В касационната жалба са развити съображения за неправилност на съдебния акт, поради постановяването му в противоречие с материалния закон.

Излагат се доводи, че нарушението е било надлежно установено, като е използван точно регламентираният в Закона за движението по пътищата (ЗДвП) доказателствен способ, а именно - съставяне на доклад от поддържаната електронната система за събиране на пътни такси (ЕССПТ). Не са били представени доказателства, които да оборят презумптивната доказателствена стойност на този доклад. Съгласно чл. 167а, ал. 1 ЗДвП, АПИ осъществявала контрол върху заплащането на съответната такса по чл. 10, ал. 1 ЗП чрез ЕССПТ. Тази система създавала доклади за всяко установено нарушение по чл. 179, ал. 3 - 3в ЗДвП, към които автоматично се прилагали статични изображения във вид на снимков материал и/или динамични изображения - видеозаписи, а докладите, заедно с тези изображения, представлявали доказателства за отразените в тях обстоятелства относно ППС, неговия регистрационен номер, датата, часа и мястото на движение по участък от път, включен в обхвата на платената пътна мрежа и местонахождението на техническото средство - част от системата.

Формата на вината, при извършване на нарушението по чл.179, ал.3а от ЗДвП била без значение, при определяне на санкцията, тя винаги била в размер на 1 800,00 лева. Нарушението касало,

безопасността на движението по пътищата, било със сравнително висока обществена опасност, поради което не можело да бъде приравнено към маловажните случаи, респективно правилно е била ангажирана административнонаказателната отговорност на Г. К. С., защото този случай по нищо не се различавал от обикновените такива.

Нарушението било формално, а не резултатно и липсата или незначителността на вредоносни последици нямало как да обуславя по-ниска степен на обществена опасност спрямо обикновени нарушения от този вид. Още повече, че на водача е била предоставена възможност да заплати компенсаторна такса в значително по-нисък размер /750,00 лева/, за да се освободи от предвидената отговорност. Тежестта на административните нарушения не следвало да се определя единствено от причинената вреда на държавата в абсолютен размер (от конкретния размер на дължимата и незаплатена пътна такса), а следвало да се отчитат и обществените отношения, които са засегнати. Неплащането на пътните такси нарушавало реда на отчетност на движещите се по платената пътна мрежа ППС. Следвало още да се вземе предвид и инвестициите на държавата в изграждането и поддържането на ЕССПТ, както и създадените от законодателя улеснени алтернативни възможности за заплащане на пътните такси.

Касаторът, чрез своя процесуален представител юрк. Д. Д. моли да бъде отменено решението на СРС, НО, 122-ри състав по нахд № 1783/2024г. и спорът решен по същество, като се потвърди наказателно постановление № BG06092023/5800/P8-1183/15.12.2023г.

Ответникът- Г. К. С. не изпраща процесуален представител в заседанието на 23.05.2025г., но по делото е депозиран писмен отговор вх. № 85247/11.03.2025г., изготвен от адв. П. Х..

В него се посочва, че решението е правилно и е постановено в съответствие с приетите за установени факти и обстоятелства и писмените доказателства. Касаело се за маловажен случай на административно нарушение, защото имало закупени 2 маршрутни карти, като маршрутна карта № 23081287385226 била с начален час на валидност-14:40ч. на 12.08.2023 г. до 14:39ч. на 13.08.2023 г., а маршрутна карта № 23081281086226 била с начален час на валидност-14:49 ч. на 12.08.2023 г. до 14:48 ч. на 13.08.2023 г.

Нарушението е било установено на 12.08.2023 г. в 11:52ч., като 2 часа по-късно в 14:40ч. и в 14:49 ч. са закупени 2 маршрутни карти за движение на превозното средство по платената пътна мрежа, включително и за преминаването през участък „с. Чепинци по път А-6, км. 60+705“. Ето защо, дори и да е бил осъществен съставът на административно нарушение, с оглед наличието на множество смекчаващи обстоятелства (извършено е за пръв път, таксата е заплатена, сумата е постъпила в бюджета на АПИ), то разкривало белезите на случай с по-ниска степен на обществена опасност в сравнение с обикновените случаи на нарушения от този вид. Налагането на „глоба“ в размер на 1 800,00 /хиляда и осемстотин/ лева се явявало несъразмерно тежка санкция спрямо степента на обществената опасност на деянието и дееца.

В писмения отговор се развиват и съображения за допуснати от органа процесуални нарушения, съставляващи непосочване на санкционната разпоредба /чл.42, т.5 и чл.57, ал.1, т.5 ЗАНН/; на размера на дължимата пътна такса и как е бил определен същия. Позовава се и на решение от 21.11.2024г. по дело № С-61/2023г. на СЕС, че санкционната разпоредба на чл.179, ал.3а от ЗДвП противоречи на принципа на пропорционалност, доколкото не позволява да се вземат предвид конкретните обстоятелства за всеки отделен случай, а размерът на глобата от 1 800, 00 /хиляда и осемстотин/ лева надхвърлял значително дължимите от водачите такси.

По тези съображения, Г. К. С. моли да бъде потвърдено решение № 146/10.01.2025 г. по дело № 1783/2024 г. на Софийски районен съд, както и да се възстановят направените от него разноски по делото.

Представителят на СОФИЙСКА ГРАДСКА ПРОКУРАТУРА дава заключение, че жалбата е

неоснователна и следва да бъде оставена без уважение.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-град, след като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания прилагайки нормата на чл.218 АПК, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е НЕОСНОВАТЕЛНА.

С решение № 146 от 10.01.2025г. по нахд № 1783/2024г. на СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, НО, 122-ри състав е отменено наказателно постановление № BG06092023/5800/P8-1183/15.12.2023г. на директора на НТУ при АПИ, с което на Г. К. С., на основание чл.179, ал.3а от ЗДвП е било наложено административно наказание- глоба в размер на сумата от 1 800,00 /хиляда и осемстотин/ лева. Г. К. С. е бил предупреден, че при извършване на друго административно нарушение от същия вид, представляващо маловажен случай, в едногодишен срок ще му бъде наложено административно наказание.

За да постанови решението си, първоинстанционният съд е събрал писмените доказателства, представени с наказателното постановление приобщени по реда на чл.283 НПК. Въз основа на тях е обосновал правен извод, че макар нарушението да е извършено от Г. К. С. под форма на вина- непредпазливост, то представлява маловажен случай, защото преди да приключи движението по пътната мрежа той е закупил маршрутна карта, като по този начин за бюджета не са настъпили вредни последици.

От фактическа страна е установено, че на 12.08.2023 г. в 11:52 часа, товарен автомобил "ВОЛВО ФХ 4x2 Т", регистрационен номер BT7495BT, с технически допустима максимална маса над 12 000 тона, се е движил в Столична община, [населено място], по път А-6, км. 60+705, посока нарастващ километър. За същото ППС не е била заплатена дължимата пътна такса, не е имало валидна маршрутна карта или валидна тол декларация за преминаването. Нарушението е установено с устройство № 10191, представляващо автоматично устройство за записване на пътния трафик (елемент от електронната система за събиране на пътни такси по чл.10, ал.1 от Закона за пътищата). На основание чл. 187а, ал. 4 от ЗДвП, от законния представител "Транспортер" ЕООД - ползвател на ППС, било декларирано, че на 12.08.2023 г. то е било управлявано от Г. К. С.. Съставен е бил акт за установяване на административно нарушение № BG06092023/5800/P8-1183/06.09.2023г., а въз основа на него оспореното наказателно постановление, с което на ответника Г. К. С. било наложено административно наказание "глоба" в размер на 1 800, 00 лева, на основание чл. 179, ал. 3а от ЗДвП.

Пред настоящата инстанция не са ангажирани нови писмени доказателства по см. на чл.219 ал.1 АПК.

Касационната инстанция на основание чл.220 АПК приема за доказани и установени фактите, изложени от СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, НО, 122-ри състав. По смисъла на тази разпоредба съществува забрана за фактически установявания в касационното производство, като правомощията на съда се изразяват само в преценката дали въззивният съд правилно е приложил относимите материалноправни норми.

Настоящият съдебен състав по същество приема, че решението е правилно, защото при неговото постановяване не е допуснато нарушение на материалния закон – отменително основание по чл. 348, ал. 1, т.1 от НПК. Съображенията за това са следните:

С Решение от 21.11.2024 г. по дело № С-61/2023 г. на СЕС е прието, че чл. 9а от Директива 1999/62/ЕО относно таксуването на превозни средства за използване на пътни инфраструктури, трябва да се тълкува в смисъл, че посоченото в него изискване за съразмерност не допуска система от наказания, която предвижда налагане на глоба или имуществена санкция с фиксиран размер за всички нарушения на правилата относно задължението за предварително заплащане на

таксата за ползване на пътната инфраструктура, независимо от характера и тежестта им, включително когато тази система предвижда възможност за освобождаване от административнонаказателната отговорност чрез заплащане на "компенсаторна такса" с фиксиран размер. Санкционната разпоредба на чл. 179, ал. 3а от ЗДвП, предвиждаща административно наказание "глоба" в абсолютен размер от 1 800, 00 /хиляда и осемстотин/ лева, противоречи на съдържащото се в чл. 9а от Директива 1999/62/ЕО на Европейския парламент и на Съвета относно таксуването на превозни средства за използване на пътни инфраструктури, изискване за съразмерност на предвидените наказания. Не е регламентирана възможност наказанието да бъде индивидуализирано, като се отчетат характерът и тежестта на нарушението и всички други обстоятелства, които имат отношение към обществената опасност на деянието - напр. категорията на управляваното ППС, изминатото разстояние, за което не е заплатена тол такса и други. Тази разпоредба не може да бъде тълкувана по начин, който да гарантира съответствие с принципа за съразмерност, установен в чл.9а от Директивата, доколкото както вече се посочи наказанието е определено в абсолютен размер и съдът няма правомощие да го редуцира. С Решение на СЕС от 9 март 1978 г. по дело *Simmenthal* е наложено разбирането, че съществува задължение за националния съд да не приложи националните разпоредби, които създават пречки за пълната ефикасност на общностните норми. Както се сочи в това решение, националният съд има задължението да приложи общностното право в неговата цялост и да защити правата, които то предоставя на частноправните субекти, като остави без приложение всяка разпоредба на вътрешното право, която е в противоречие с правото на ЕС.

При съобразяване със задължителното тълкуване дадено с Решение от 21.11.2024 г. по дело № С-61/2023 г. на СЕС, се формира извод, че наказателно постановление № BG06092023/5800/P8-1183/15.12.2023г. на директора на НТУ е издадено в противоречие с принципа за съразмерност на наказанията, защото глобата е предварително определена в абсолютен размер, без да е предвидена възможност за индивидуализация на наказанието.

Настоящата инстанция напълно подкрепя и споделя аргументите, мотивирали въззивният съд да отмени оспорения акт. В хода на съдебното следствие са събрани писмени доказателствени средства, посредством които се възпроизвеждат в пълнота и конкретика настъпилите на 12.08.2023г. в 11:52 ч. факти във връзка с установяване на нарушението.

Няма спор между страните, че са били закупени 2 маршрутни карти, като маршрутна карта № 23081287385226 е с начален час на валидност-14:40ч. на 12.08.2023 г. до 14:39ч. на 13.08.2023г., а маршрутна карта № 23081281086226 е с начален час на валидност- 14:49 ч. на 12.08.2023г. до 14:48 ч. на 13.08.2023 г. Не се оспорва също от органа, че тези две маршрутни карти обхващат движението на процесното превозно средство по платената пътна мрежа, включително и за преминаването през участък „с.Чепинци по път А-6, км. 60+705“. Макар да е доказано, реализирането от обективна страна на нарушението по чл.179, ал.3а ЗДвП, същото представлява „маловажен случай“ по см. на § 1, т.4 ДР на ЗАНН, както правилно е съобразил първоинстанционния съд. Това е така, защото обществените отношения, които са предмет на защита от ЗДвП, не са засегнати с достатъчна интензивност, за да се санкционира Г. К. С.. След като нарушението е било отстранено, още по-време на движение на ППС по неговия маршрут С.-В. Т., като е заплатена пътна такса за вече изминатото разстояние, вкл. и за път А-6, км.60+705, се обосновава по-ниска степен на обществена опасност в сравнение с обикновените случаи от този вид. Ефективното изпълнение на преследваните от законодателя легитимни цели, инкорпорирани в генералната и специалната превенция при този вид юридическа отговорност не биха могли да се постигнат посредством налагане на санкция в размер на сумата от 1 800, 00 /хиляда и осемстотин/ лева. С оглед конкретните обстоятелства, относно характера и начина на извършване на

деянието, се налага извод, че обществената му опасност е незначителна, поради което законосъобразно Г. К. С. е освободен от административнонаказателна отговорност, чрез отправяне на предупреждение по реда на чл.28 ЗАНН / вж. разясненията дадени в решение № 4/30.04.2025г. по дело № 29/2024г. на Конституционния съд на Република България, обн. ДВ. бр.38/09.05.2025г./.

В заключение, решение от 10.01.2025г. на СРС, НО, 122-ри състав е правилно на основание чл.348, ал.1, т.1 НПК и при условията и по реда на чл.221, ал.2 АПК следва да бъде потвърдено. Не се констатираха служебно основания за касирането му по см. на чл.218, ал.2 АПК във вр.чл.209, т.1 и т.2 АПК.

При този изход на спора в полза на ответника следва да се присъдят разноски за осъществено процесуално представителство от адв. П. Х., които се определят в размер на сумата от 650,00 (шестстотин и петдесет) лева, съгласно договор за правна защита и съдействие № 22733/25.02.2025г.

По изложените съображения, АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-град, III касационен състав на основание чл.221, ал.2 от АПК във вр.чл.63в от ЗАНН

Р Е Ш Е Н И Е :

ОСТАВЯ В СИЛА решение № 146 от 10.01.2025г., постановено по нахд № 1783/2024г. на СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, НО, 122-ри състав.

ОСЪЖДА Агенция „Пътна инфраструктура“ с адрес: [населено място], [улица] да заплати на Г. К. С. ЕГН [ЕГН] с адрес: [населено място], [улица], вх.А, ет.1, ап.2, сумата от 650,00 /шестстотин и петдесет/ лева на основание чл.63д, ал.1 от ЗАНН.

РЕШЕНИЕТО е окончателно на основание чл.223 АПК и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.

